

szego wniosku o subwencję winien być dołączony plan finansowo-gospodarczy (budżet) oraz plan użytkowania subwencji.

VIII.

§ 15. Władza udzielająca subwencji może zażądać od instytucji stawiającej wniosek o subwencję dowodu, stwierdzającego dopuszczenie jej do statutowej działalności.

§ 16. Władza udzielająca subwencji jest obowiązana określić w piśmie skierowanym do stawiającej wniosek o subwencję instytucji warunki udzielenia subwencji, a w szczególności:

- a) przeznaczenie subwencji,
- b) sposób jej użytkowania,
- c) terminy i sposób sporządzania sprawozdań okresowych i sprawozdania ostatecznego,
- d) zastrzeżenie, iż w przypadku niedotrzymania warunków, pod którymi udziela się subwencji, niezależnie od innych skutków dalsze udzielanie subwencji zostanie wstrzymane,
- e) zastrzeżenie prawa przeprowadzenia w każdym czasie kontroli działalności instytucji przez Prezydium Rady Ministrów oraz przez władzę udzielającą subwencji, tudzież Biuro Kontroli.

§ 17. Przedstawiciele instytucji otrzymującej subwencję są obowiązani potwierdzić pisemnie z powołaniem się na otrzymane upoważnienie przyjęcia warunków, o których mowa w § 16.

IX.

§ 18. Instytucja otrzymująca subwencję obowiązana jest składać władzy subwencjonującej w terminach przez nią oznaczonych okresowe i roczne sprawozdania o ogólnej swej działalności oraz sprawozdania rachunkowe obejmujące wszystkie wpływy i wydatki zarówno z sumy subwencyjnej, jak również i z innych funduszy łącznie z funduszami własnymi.

§ 19. Władza subwencjonująca w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów może zwolnić instytucję od składania sprawozdań w przypadkach szczególnie uzasadnionych.

§ 20. Niezłożenie przez instytucję subwencjonowaną sprawozdania okresowego wstrzymuje wypłaty dalszych subwencji, a niezłożenie sprawozdania ostatecznego stanowi bezwzględną przeszkodę do udzielenia dalszej subwencji, przy zachowaniu jednak postanowień § 19.

X.

§ 21. Władze udzielające subwencji prowadzą ewidencję udzielonych subwencji w układzie alfabetycznym instytucji. Treść ewidencji winna obejmować:

- a) datę i liczbę wniosku o subwencję,
- b) cel i wysokość przyznanej subwencji,
- c) datę względnie daty — przy ratałnych wypłatach — i numer asygnaty względnie asygnat,
- d) kwotę z poszczególnych asygnat,
- e) datę i liczbę, pod którą otrzymano sprawozdanie okresowe i ostateczne.

XI.

§ 22. 1. Ministerstwo Skarbu prowadzi ewidencję wypłacanych przez władze asygnujące subwencji według części budżetowych w układzie alfabetycznym instytucji subwencjonowanych, ponadto skorowidz alfabetyczny tych instytucji z odnotowaniem części budżetowych, z których instytucje otrzymują subwencje.

2. W uwzględnieniu postanowień § 9 i 12 odnotowania ewidencyjne winny być uskuteczniane bezpośrednio przed oddaniem zlecenia wypłaty subwencji do realizacji.

3. Ministerstwo Skarbu prowadzi również będzie w sposób analogiczny przewidzianą w ust. 1 i 2 ewidencję kwot wypłacanych instytucjom społecznym tytułem zasiłków, pomocy i na popieranie pewnej akcji społecznej lub gospodarczej.

XII.

§ 23. Władze centralne udzielające subwencji dołączać będą do wyciągów z księgi kredytów i wydatków budżetowych przedkładanych w myśl obowiązujących przepisów rachunkowo-kasowych Biura Kontroli wyciąg z ewidencji udzielonych subwencji obejmujący:

- a) nazwę instytucji,
- b) datę i numer zlecenia wypłaty subwencji,
- c) kwotę subwencji,
- d) przeznaczenie subwencji,
- e) stwierdzenie złożenia wyliczenia z zużycia subwencji.

§ 24. Ministerstwo Skarbu przesyła do Prezydium Rady Ministrów co kwartał w ciągu następnego miesiąca po upływie kwartału wyciąg z ewidencji wypłaconych subwencji, obejmujący instytucje otrzymujące subwencje z kilku części budżetowych. Wymieniony wyżej wyciąg winien zawierać nazwę instytucji i kwotę subwencji wypłaconych z poszczególnych części oraz oznaczenie tytułu budżetowego (działu, rozdziału), z którego subwencja została wypłacona.

XIII.

§ 25. Niezależnie od uprawnień kontrolnych przysługujących organom Biura Kontroli przy Radzie Państwa, Prezydium Rady Ministrów oraz władza udzielająca subwencji są uprawnione badać działalność subwencjonowanej instytucji przy pomocy swych organów kontroli.

O zarządzonej i przeprowadzonej kontroli winna być w takich przypadkach powiadomiona właściwa władza nadzorcza.

§ 26. Nad prawidłowością udzielania subwencji w myśl niniejszej uchwały czuwa Komisja Oszczędnościowa Skarbu Państwa.

XIV.

§ 27. Uchwała niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

§ 28. Równocześnie traci moc uchwała Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1945 r. i z dnia 19 października 1945 r. w punktach dotyczących subwencjonowania.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

633.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie pomocy zimowej w 1948/49 r.

Rada Ministrów postanawia przeprowadzić w roku bieżącym 1948/49 w okresie od dnia 1 listopada 1948 r. do dnia 30 kwietnia 1949 r. Akcję Pomocy Zimowej.

Wykonanie tej uchwały porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów i innymi zainteresowanymi Ministrami.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

634.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie powołania Komisji Organizacji Administracji Publicznej przy Prezesie Rady Ministrów.

Zważywszy, że okres odbudowy aparatu administracji publicznej należy uznać w zasadzie za zakończony, w systemie gospodarki planowej organizacja administracji musi być uważana za sprawę ogólnopolską, wszelkie zmiany organizacyjne muszą być koordynowane pod względem zgodności z wytycznymi organizacji aparatu administracyjnego i możliwości budżetowych.

Rada Ministrów uchwala:

1. Od dnia wejścia w życie niniejszej uchwały projekty wszelkich zmian istniejącej w dniu tym organizacji władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych, a w szczególności utworzenia nowego urzędu centralnego lub jednostki organizacyjnej (stanowiska służbowego) w takim urzędzie na stopniu równorzędnym departamentowi lub wydziałowi, projekty statutów organizacyjnych władz centralnych i im podległych oraz wszelkie zmiany pociągające za sobą zwiększenie liczby jednostek organizacyjnych, utworzenie instytucji lub zakładu bezpośrednio podległego władzy naczelnej, a także utworzenie przedsiębiorstwa na innej podstawie niż dekret z dnia 3 stycznia 1947 r. o utworzeniu przedsiębiorstw państwowych, wymagają zgody Prezydium Rady Ministrów udzielonej na wniosek Komisji organizacji administracji publicznej przy Prezesie Rady Ministrów (pkt. 2). Zgoda ta powinna być uzyskana, gdy zmiana ma być przeprowadzona:

- a) w drodze legislacyjnej (Ustawy, Dekretu, Rozporządzenia), w toku uzgodnienia merytorycznego przed skierowaniem projektu na Komisję Prawniczą,
- b) w drodze uchwały Rady Ministrów przed skierowaniem projektu na Radę Ministrów,
- c) w drodze zarządzenia Ministra przed ogłoszeniem zarządzenia w „Monitorze Polskim” lub „Dzienniku Urzędowym”.

2. Tworzy się Komisje Organizacji Administracji przy Prezesie Rady Ministrów o następującym składzie:

- 1) Dyrektor Biura Organizacji i Spraw Osobowych Prezydium Rady Ministrów jako delegat Prezesa Rady Ministrów i Przewodniczący Komisji,
- 2) Przedstawiciel Ministra Administracji Publicznej w stopniu nie niższym od dyrektora departamentu,
- 3) Przedstawiciel Ministra Ziem Odzyskanych w stopniu nie niższym od dyrektora departamentu,
- 4) Dyrektor Biura Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, jako delegat Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów,
- 5) Dyrektor Departamentu Budżetowego w Ministerstwie Skarbu jako delegat Ministra Skarbu,
- 6) Delegat Prezesa C.U.P. w stopniu nie niższym od dyrektora departamentu,
- 7) Przedstawiciel zainteresowanego w rozpatrywanej sprawie Ministra.

Ponadto w pracach Komisji biorą udział:

- 1) Przedstawiciel Kancelarii Rady Państwa, delegowany przez Szefa Kancelarii,

2) Przedstawiciel Dyrektora Biura Kontroli przy Radzie Państwa w stopniu nie niższym od dyrektora Departamentu w charakterze czynnika opiniotwórczego.

3. Zleca się Komisji opracowywanie wytycznych organizacji i usprawnienia aparatu administracyjnego oraz koordynowanie wszelkich zmian organizacyjnych w administracji pod względem zgodności z tymi wytycznymi.

W szczególności Komisję upoważnia się do:

- występowania do Prezydium Rady Ministrów z wnioskami o wyrażenie zgody na zgłoszone przez ministerstwa projekty zmian istniejącej organizacji administracji (pkt. 1),
- występowania do Prezydium Rady Ministrów z wnioskami o wprowadzenie zmian w organizacji i metodach pracy administracji (pkt. 4).

Komisja obowiązana jest przedstawić Prezydium Rady Ministrów wnioski odnośnie pkt. 3-a w sprawie zgłoszonego projektu w ciągu dni 14 od daty wpływu projektu. Termin ten może być przedłużony za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

4. Komisja może żądać od władz naczelnich informacji i wyjaśnień dotyczących organizacji i metod pracy aparatu administracyjnego, może przeprowadzać stosowne badania na miejscu przez swoich przedstawicieli i może występować do tych władz z inicjatywą wprowadzenia zmian w istniejącej organizacji i metodach pracy. W razie nieosiągnięcia porozumienia rozstrzyga Prezydium Rady Ministrów na wniosek Komisji.

5. Uchwała niniejsza nie dotyczy administracji podległej Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Kancelarii Rady Państwa, Biura Sejmu Rz. P., Biura Kontroli przy Radzie Państwa, Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego.

6. Regulamin Komisji wyda Prezes Rady Ministrów.

7. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim”. Jednocześnie uchyla się uchwałę Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1945 r. o powołaniu Komisji do zbadania celowości organizacji i stanu etatów w administracji państwowej.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

635.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie zasad i wysokości zaopatrzenia i odszkodowania dla osób zatrudnionych stale przy zwalczaniu chorób zakaźnych lub powołanych do ich zwalczania oraz dla rodzin pozostałych po tych osobach.

Na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198) na wniosek Ministra Zdrowia przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Skarbu — Rada Ministrów uchwala:

1. Osobom, zatrudnionym stale przy zwalczaniu chorób zakaźnych lub powołanym do ich zwalczania, nie wyłączając osób powołanych na podstawie dekretu z dnia 14 maja 1946 r. o powołaniu pracowników służby zdrowia do walki z epidemiami (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 150), o ile staną się one całkowicie lub częściowo niezdolne do pracy wskutek zapadnięcia na chorobę zakaźną w związku z wykonywaniem czynności służbowych, przysługuje się zaopatrzenie ze Skarbu Państwa według zasad zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych, z uwzględnieniem niżej podanych przepisów.

2. Według zasad określonych w pkt. 1 przysługuje się również zaopatrzenie rodzinom osób zatrudnionych stale przy zwalczaniu chorób zakaźnych lub powołanych do ich zwalczania, w przypadku śmierci tych osób, spowodowanej chorobą zakaźną, pozostającą w związku z wykonywaniem czynności służbowych.

3. Przepisy pkt. 1 i 2 nie mają zastosowania do tych osób, zatrudnionych przy zwalczaniu chorób zakaźnych, które na podstawie innych przepisów prawnych nabyły prawo do emerytury lub innego zaopatrzenia, równego co do wysokości zaopatrzeniu ustanowionemu na podstawie niniejszej uchwały. Jeżeli jednak osobom tym lub pozostałym po nich rodzinom należy się według innych przepisów prawnych zaopatrzenie mniejsze niż ustalone w sposób wyżej wskazany, wówczas uzupełnia się je do wysokości ustalonej na podstawie niniejszej uchwały.

4. Podstawę wymiaru zaopatrzenia — jeżeli osoba niezdolna do pracy lub zmarła nie była funkcjonariuszem państwowym — określa się odpowiednio do wysokości uposażenia zasadniczego, pobieranego przez funkcjonariuszów państwowych spełniających czynności tego samego bądź zbliżonego rodzaju.

5. Zaopatrzenie przysługujące osobom niezdolnym do pracy może być zmieniane zależnie od zmiany stopnia niezdolności do pracy, stwierdzonego w dacie przyznania zaopatrzenia,

bądź cofnięte w przypadku całkowitego ustania niezdolności do pracy.

6. Osobom niezdolnym do pracy, o ile ich niezdolność posiada charakter przejściowy, zamiast zaopatrzenia — może być na ich wniosek przyznane jednorazowe odszkodowanie w wysokości obliczonej przy odpowiednim zastosowaniu przepisów pkt. 1, 3 i 4 w zależności od długości czasu, przez który przewiduje się trwanie niezdolności do pracy oraz długości czasu pracy.

7. Zaopatrzenia i odszkodowania wypłaca się z budżetu Ministerstwa Zdrowia.

8. O przyznaniu zaopatrzenia bądź odszkodowania decyduje Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

9. Minister Zdrowia może w każdym czasie zarządzić badanie stanu zdrowia osób, którym zostało przyznane zaopatrzenie na podstawie pkt. 1, przez komisję lekarską dla funkcjonariuszów państwowych. Decyzja o przyznaniu zaopatrzenia osobie niezdolnej do pracy może przewidywać okresowe badanie stanu zdrowia. W przypadku nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na badanie zaopatrzenie może być cofnięte.

10. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz

636.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie zniesienia przydziałów chleba i mąki w zaopatrzeniu reglamentowanym.

1. Z dniem 1 listopada 1948 r. znosi się w zaopatrzeniu reglamentowanym przydziały chleba i mąki; jednocześnie wprowadza się zmiany w wysokości wypłacanych dodatków aprowizacyjnych, bądź ustanawia się nowe dodatki aprowizacyjne, określone w następujących punktach niniejszej uchwały:

2. a) Osobom uprawnionym w myśl obowiązujących przepisów do otrzymywania kart zaopatrzenia z tytułu pracy podwyższa się wypłacane już dodatki aprowizacyjne o następujące kwoty:

dla otrzymujących kart. I kat.	zł. 405.—
dod. kat. C.	„ 135.—
„ „ PZ.	„ 545.—
„ „ PZ. 1	„ 495.—
„ „ NZ.	„ 215.—
„ „ PZ.-niem.	„ 330.—
„ „ PZ. 1--niem.	„ 165.—

Zakłady pracy zatrudniające pracowników uprawnionych do podwyższonego jak wyżej dodatku aprowizacyjnego, wypłacają tym pracownikom kwoty wyżej podane po raz pierwszy w czasie pomiędzy 1 a 6 listopada r. b., a w następnych miesiącach łącznie z dodatkiem aprowizacyjnym, wypłacanym od dnia 1.IV. 1948 r., zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 marca 1948 r.

b) Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do wprowadzenia dodatku aprowizacyjnego do zasiłków rodzinnych, pobieranych na podstawie dekretu z dnia 28 października 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 14) przez osoby uprawnione do otrzymywania kart zaopatrzenia.

Dodatek aprowizacyjny miesięcznie wynosi:

do zasiłku na pierwsze dziecko	zł. 385.—
„ „ „ drugie dziecko	„ 415.—
„ „ „ każde następne dziecko	„ 450.—
„ „ „ żonę jeżeli przysługuje jej zasiłek na dzieci	„ 260.—
„ „ „ żonę lub męża niezdolnych do pracy	„ 260.—
„ „ „ żonę, na którą nie przysługuje zasiłek na dzieci, pod warunkiem przedstawienia zaświadczenia z Urzędu Zatrudnienia o niemożności otrzymania pracy	„ 260.—

c) Osobom pobierającym stale zaopatrzenie gotówkowe z tytułu emerytury, rent i zapomóg, którym przysługują karty zaopatrzenia, z wyjątkiem osób objętych przepisami ustępu a) i b) niniejszego punktu — przysługuje się nowy, względnie podwyższony już wypłacany dodatek aprowizacyjny, w następujący sposób:

dla otrzymujących karty kat. I	zł. 405.—
„ „ „ „ II	„ 260.—
„ „ „ „ IIR	„ 135.—

d) Inwalidom wojennym i wojskowym do dodatku pielęgniarstwa przysługującego się nowy dodatek aprowizacyjny przewidziany dla otrzymujących karty kat. IIR, t. j. w wysokości zł. 260.—.